

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΑΔΑΦΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Γχοδέρνο!!

Οί άνθρωποι που κυβερνάς, οί άνθρωποι τους οποίους χρεωστείς να προστατεύης, οί άνθρωποι επί τέλους που σε έφεραν στα πράματα και έδοξα στή κες, αρχινήσανε να παθαίνουνε τση πείνας!

Τό ξέρω, πώς έσύ θρονιασμένη μέσα στην 'Αθήνα, χωσμένη μέσα στα αγαθά σου, στολισμένη με τά μύρια παράσημά σου, δέν άκούς ούτε τό βόγγο του δήμου 'Απολλωνίων της Λευκάδος, ούτε τή λαχτάρα των χωρικών του Πύργου, ούτε τό αγωνικό ψυχομάχησμα του Ληξουριού· έμεις όμως που είμαστε κοντά και τ' άκούμε κι' ανατριχιάζουμε, σου λέμε.

Πώς πρέπει να κάμης κάθε θυσία να δώσης ψωμί του γεωργού που αναξίως και άδίκως πάσχει, γιατί θά χαθή· και μαζί του θά χαθούνε και πολλά άλλα πράματα που δέν έπρεπε να χαθούνε.

Και στή 'Ρωσσία έδω και δέκα χρόνους και στή Βλαχία έπρόπερσιν, έπесе ή ίδια δυστυχία στα χτήματα, άλλα ή κυβέρνησης εφανήκανε αληθινές μητέρες για τό λαό τους και δέν τους έλλείψανε από ό,τι ήμπορέσανε.

« Γχοδέρνο 'Ρωμείκο, δέν είσαι για τίποτα· και άφου δέν είσαι για τίποτα, πρέπει να μήν είσαι τίποτα! »

Έτσι έλεγε ό συχωρεμένος μας φιλόσοφος Σπυράκης Καραβιάς, έτσι λέμε κι' έμεις σήμερα.

Δέν μου επιτρέπεται να υποθέσω πώς είσαι τόσο μωρό, ώστε να μήν έννόησες με τέτοια καταστροφή που έπесе στή γής, πώς δέ θά πεινάση ό έργατικός κόσμος· μου επιτρέπεται όμως να πιστέψω, πώς έθεώρησες σπουδαιότερο από τήν πείνα του φτωχού λαού να φτιάσης, έδιακόσιους νομάρχηδες, τετρακόσιους συνταγματάρχηδες και ένα εκατομμύριο άλλους όρατους και άόρατους ύποτρόφους του βασιλείου της 'Ελλάδος.

Έδωσες δηλαδή τό ματωμένο λεφτό του φτωχού δουλευτή, ναν τό χαρδαμπουλήσουνε οί μεγαλόσχημοι τεμπέληδες εύνοούμενοί σου και μεγαλόψυχοι ύπερασπισται της Λάρισσας!

Και βέβαια έκαμες πολύ καλά να ύποστηρίξης τσ' ανθρώπους σου, αλλά έγώ σ' έρωτάω, τί σου χρωστάνε οί Ληξουριώτες, οί Πύργιοι, οί Λευκαδίτες και τόσοι άλλοι συφοριασμένοι γεωργοί να δουλεύουνε και να τρώνε χορτάρια και άλλοι να χασομεράνε και να τραβάνε μισθούς και επιμίσθια;

Θά μου πής, έτσι είναι τά ανθρώπινα... τό καταλαβαίνω και ίσως ίσως κάνω κακά που σε σκοτίζω με τίς αναγούδες μου, αλλά για μία τέτοια έξαιρετική δυστυχισμένη χρονιά, νομίζω πώς έπρεπε να γένη και μία εξαίρεσις εύτηνου του ανθρώπου κανόνος!

Και όταν θέλεις έσύ, ή εξαίρεσις γίνεται. Δέν έννοώ βέβαια, να πεινάσουνε οί μεγαλόσχημοι βαθμοφόροι για να χορτάσουνε οί φορολογούμενοι λιμοκτονούντες, γιατί έποϋτο θά ήτανε μεγάλο κάζο για κάθε βασιλείο και πολύ περσότερο για τό 'Ρωμείκο· ήθελα μονάχα να πω, πώς έάν τά έξη πιάτα κάθε μεγαλομισθοδοτούμενο έγενώντανε πέντε, έστω και για ένα χρόνο, ούτε εκείνος θ' άχάμνηζε ούτε έμεις θ' αναγκαζώμαστε να κάνουμε συλλαλητήρια για ψωμί!

Και όταν θέλεις έσύ, ή εξαίρεσις γίνεται. Δέν έννοώ βέβαια, να πεινάσουνε οί μεγαλόσχημοι βαθμοφόροι για να χορτάσουνε οί φορολογούμενοι λιμοκτονούντες, γιατί έποϋτο θά ήτανε μεγάλο κάζο για κάθε βασιλείο και πολύ περσότερο για τό 'Ρωμείκο· ήθελα μονάχα να πω, πώς έάν τά έξη πιάτα κάθε μεγαλομισθοδοτούμενο έγενώντανε πέντε, έστω και για ένα χρόνο, ούτε εκείνος θ' άχάμνηζε ούτε έμεις θ' αναγκαζώμαστε να κάνουμε συλλαλητήρια για ψωμί!

Έπί τέλους, ένα κι' ένα δύο! 'Αφου πεινάει ό χωρικός και δέν βρίσκει πουθενά να δανείστη, ή κυβέρνησησίς του είναι ύποχρεωμένη, θέλεις από τό νόμο, θέλεις από τό Θεό, να μήν τόν αφήση να ψωφήση σά σκυλί· δια τόν άπλούστατον λόγον, ότι αυτός με τόν ιδρωτά του φτιάνει και διατηρεί τήν κυβέρνηση.

Η άγία Γραφή λέει· 'Ο Θεός έπλασε τόν άνθρωπον, ειπε και έγένετω φως, ειπε και έγένετο θάλασσα, για εκατοστάρια όμως ούτε ειπε, ούτε έπλα-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛ. 5441430048

σε· αὐτὰ εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν μας· ἡμεῖς τὰ βγά-
νουμε ἰδρώνοντας κατὰ νεώτερη διαταγή του, γιὰ
νὰν τὰ θαραπεύσετε ἐσεῖς ποῦ δὲν εἰξέρω γιὰ ποῖο
λόγο μᾶς δρίζετε!

Τέλος πάντων! Ἄς μὴν ἀποτραβιώμαστε ἀπὸ
τὸ θέμα μας.

Ἐσύστησε λέει ἡ κυβέρνησις εἰς τὴν Ἰονικὴν
Τράπεζαν νὰ δώσῃ δάνεια εἰς τοὺς παθόντας κτη-
ματίας.

Τὶ παναπὴ ἐσύστησε; Μετὰ ἐκουρλάθηκε ἡ τρά-
πεζα νὰ μοιράσῃ τὸν παρὰ τῆς γιὰτὶ τὸ σύστησε ἡ
Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις; Αὐτὴ ἔχει ποῦ ἔχει ἀπὸ ἄλ-
λες προηγούμενες δυστυχίες ὅλα μας τ' ἀμπελοχώ-
ραφα ὑποθηκευμένα· ποῦθε λοιπὸν θὰ πιαστῇ γιὰ νὰ
μᾶς δώσῃ νέα δάνεια; Ἀπὸ τῆς σύστασις τοῦ Ῥω-
μέικου; Δὲν πιστεύω νὰ ᾔναι τόσο σεβαστὴ στὴν
Ἀγγλίαν εὐτήν ἡ σύστασις μὲ ὅλους τοὺς ἐνθουσια-
σμοὺς ποὺ ἐδείξαμε γιὰ τὴ νίκη τῆς μὲ τοὺς Μπόερς.

Ἐσύστησε (σύστασις νούμερο δύο) στὴ Σταφι-
δικὴ Τράπεζα νὰ μᾶς μοιράσῃ καὶ τὰ κόλυβά της,
ἡγουν ἓνα ψωμί καὶ μισὸ πακέτο καπνὸ σὲ κάθε
ἄτομο!

Καὶ ἔτσι ὑποστηρίζεται ἡ γεωργία! Ἐλα στὸ
μυαλό σου κυβέρνησις! Μὴν ἀστειεύεσαι μὲ τὴ δυ-
στυχία τοῦ φορολογούμενου καὶ μὲ τὸ ψυχομάχησμα
τοῦ πεινασμένου σκαφτιᾶ!

Ἐνέργησε ἀληθινὰ καὶ ὄχι ῥωμέϊκα νὰ οἰκono-
μήσῃς τὰ πράγματα πρωτοῦ χοντύνουνε.

Μὴν τὸ θεωρεῖς μικρὸ πρᾶμα νὰ πεθαίνῃ νη-
στικὸς ὁ δουλευτὴς γιὰ νὰ ζῇ βασιλικά ὁ ἀκαμάτης.

Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὁ κακομοῖρης ὁ
ἄνθρωπος ἀλλὰ τὴν πείνα δὲν τὴ βαστάει!

Ὁφείλεις λοιπὸν μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία
νὰ γλυτρώσῃς τὸ λαό σου ὁ ὅποιος σὲ ἔφερε νὰ τὸν
διοικήσῃς βασιζόμενος εἰς τὰ σωτήρια προγράμμα-
τα ποὺ ἔγραψες πρὶν ἔλθῃς στὴν ἐξουσία!

Ὁφείλεις νὰ καταλάβῃς πῶς τὸ καθήκον τῆς
Κυβερνήσεως δὲν εἶναι μονάχα νὰ στέρνῃ στὸ διάλο-
γο τοὺς βουλευτάδες γιὰ νὰ κάθεται ἀναπαμένη ἀπὸ
Νοέμβριον σὲ Νοέμβριον.

Ὁφείλεις νὰ σοβαρύνῃς, ἐπὶ τέλους, ῥωμέϊκή μου
διοίκησις, βλέποντας ἐμπρὸς σου πτώματα πεινασμέ-
νων ἀνθρώπων γιὰ τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν ἐδείξες
ἐνδιαφέρον, οὔτε μὲ τὴν καρδιά σου τοὺς ἀγάπησες.

Ἴσως μὲν πῇ ἓνας ἄλλος λογικώτερος ἀπὸ μέ-
νανε, «καληνύχτα κι' ἐξημέρωσε, ἂν ἔχουμε τὴν ἀ-
παίτησι νὰ θρέψῃ ἡ κυβέρνησις τοσούτους πεινασμένους»
καὶ ἴσως νὰ ἔχῃ δίκην, γιὰτὶ σὲ τέτοιες περιστάσεις
ἀπάντεχης συμφορᾶς, εἶναι σωστὸ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουνε
πολλὰ νὰ εὐεργετήσουνε καὶ νὰ σπλαγχνιστοῦνε
ἐκείνους ποὺ ἐδυστυχέψανε.

Αὐτὸ ὅμως ἐγένετο ἀπὸ μερικοὺς καλοὺς πα-
τριώταις ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐδίκησε. Εἶναι καὶ
πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμα ποὺ ἠμποροῦσανε καλότητα
ἀπὸ τὸ περίσσευμά τους νὰ φανοῦνε εὐεργέτες εἰς τὸ
πεινασμένο λαὸν τῆς πατρίδας τους, ἀλλὰ μὲ ὅσα

καὶ ἂν τοὺς εἶπανε, μὲ ὅσα καὶ ἂν τοὺς γράψαμε
τοῦ χάκου!

Τί νὰ γένῃ λοιπὸν; Νὰ κόμουμε ἐπανάστασις
καὶ νὰ σφαοῦμε μεταξὺ μας; Κακὸ καὶ ὀλέθριο!
Νὰ κάτσουμε ἡσυχοὶ καὶ νὰ κρατεροῦμε ἓνας ἓνας
μὲ τὴν ἀράδα του νὰ πεθένοῦμε ἀπὸ ἀσιτία; Ψυχρὸ
καὶ ὀλεθριότερο!

Ἐγὼ βεβαίαι εἶμαι ἀγράμματος καὶ κατὰ συνέ-
πεια ἀνίκανος νὰ δώσω γνώμη πῶς νὰ διαλυθῇ αὐ-
τὸς ὁ κόμπος τοῦ λαιμοῦ μας, καὶ γιὰ τοῦτο ἐθεώ-
ρησα καλὰ καμωμένο νὰ φωνάξω τοῦ γκουβέρνο-
μου νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἐπῆα καὶ στοῦ Νομάρχῃ μας τοῦ κυρίου Λου-
ριώτῃ· καλὸς ἄνθρωπος, εὐγενέστατος, μὲ μεγάλη
του συγκίνησις ἀκουσε τὰ λόγια μου, ἐνεργάει ὁ
καυμένος μὲ κάθε τρόπο γιὰ κάτι νὰ γένῃ, μὰ δὲ
γίνεται τίποτα!

Καὶ ὡς τόσο στὸ Ληξοῦρι πεθαίνουνε κάθε μέρα
παληκάρια εἴκοσι καὶ τριάντα χρονῶνε, καὶ κάθε
Σαββάτο κατεβαίνουνε χιλιάδες ἄνθρωποι καὶ διακο-
νεύουνε!

Τὸ κακὸ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἔτσι! Πρέπει νὰ
διορθωθῇ ὅσο τὸ δυνατό γληγορώτερα, γιὰτὶ δὲν
πρόκειται οὔτε γιὰ συνδιασμούς, οὔτε γιὰ ψήφους,
οὔτε γιὰ κανέναν πᾶρεδρο παρὰ πρόκειται γιὰ ζωὴς
ἢ ὁποῖες χάνονται ἀδίκῃ καὶ παράκαιρᾳ γιὰ νὰ μὴν
ἔχουμε ποτὲ, πρόβλεψις καὶ διοίκησις ἀπὸ κείνους
ποὺ ἔχουνε τὴν μεγάλη ἀξίωσις νὰ εἶναι ἀνωτεροί μας
καὶ τὴ μεγάλη ἀναίδεια νὰ μᾶς διευθύνουνε!

Ὁ ἀγράμματος.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΟΤΑ

Ν' ἀφήσῃς τὴν φοβέρας Μπάμπη
καὶ γρήγορα τὸ δρόμο νὰ παστρέψῃς·
ἀντιστημίτες δὲ καὶ πιτωτάδες
στὸ τζόγο πῶς φοβᾶμαι μὴ πιστέψῃς.

Μπαρδὸν γιὰ τοῦτο μὴ προσμένῃς,
κι' ἀφ' ὅττι τόσον ἐπιμένεις,
ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καὶ καιρῷ
στὸ νέο ποῦ μᾶς ἔκαμες τζαρντίνο
θὰ ρίξω περονίτη φοβερό,
τινάζοντας σ' ἐδαῦτο... τ' ὁ μ π ρ ε λ ί ν ο.

Χορταρέας.

Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος φθάνουν εἰς
τὸ ἐμπόριον τοῦ ἈΡΕΒΙΟΥ θερινὰ ὑφά-
σματα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

Θυμάσαι ταῖς ἀξέχαστες βραδιές
τὰ δλόχρυσά τῆς ἀνοιξῆς φεγγάρια,
πῶτρεχάμε μαζί σταῖς ἀμμουδιές
καί σῶψαλα τσ' ἀγάπης τὰ... θροπάρια;

Θυμάσαι: ! Τί καιροί εὐτυχισμένοι
πωξέχανες στούς λόγους μου τοὺς θεῖους;
Κι' ὅμως χρυφὸ παράπονο σοῦ μένει
Γιατί ποτὲ δὲν σοῦπα... τοὺς νυμφίους.

Ταῦτα

ΠΩΣ ΕΠΛΑΣΘΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὄταν ὁ διάβολος — λείει μία φυλλάδα —
τῇ γυναίκα βουλήθηκε νὰ πλάσῃ
στοχάσθηκε, γιὰ νάχη πιὸ γλυκάδα,
μὲ μέλι καὶ μὲ γάλα νὰ τὴν φτιάσῃ.
Τὰ ζύμωσε λοιπὸν κι' ὁ διάβολος ἔκαμε
τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ποῦ τὸν κόσμον ἐξέκαμε.

Κι' ἀφοῦ τέλειωσε τ' ὠμορφο κεφάλι
ποῦχε ζυμώσει μὲ τόση φροντίδα,
ἐσκέφθηκε τί μάτια νὰ τῆς βάλῃ
γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ἄνδρα στὴν παγίδα·
ἀσήκωσε ψηλά τότε τὰ χέρια
κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πῆρε δυὸ ἀστέρια.

Κι' ἦσαν τὰ πιὸ λαμπρά, τὰ πιὸ ἀναμμένα
ἀπ' ὅσα λαμποφέγγαν στὸν αἰθέρα
κι' ἐφαίνονταν ἐπίτηδες πλασμένα
νὰ θαμπώσουν τὸν πρῶτον μας πατέρα·
κι' ἀπὸ τότε θαμπώνουν καὶ στραβώνουν
ὅλους ἐκείνους ποῦ τὰ χαμαρώνουν.

Ἀλλ' ὁ διάβολος ποῦχε πολὺ βιάσι,
τὸ πλάσμα του κι' αὐτὸς νὰ χαμαρώσῃ,
γιὰ τὴν κακὴ μας μοῖρα εἶχε ξεχάσει

στὸ μυαλὸ νὰ τῆς βάλῃ καὶ τὴ γνῶσι·
κι' ἐφθανε ὀλίγη, πολὺ ὀλίγη... τόση...
πῶς νὰ σὰς πῶ... μιανοῦ κοκόρου γνῶσι!

Ἄχ! κι' ἂν τὴν εἶχε ὡς σπόρο ἀπὸ συνάπι,
χαρὰ σ' ἐμᾶς, χαρὰ στὴν οἰκουμένη,
στὸν κόσμον θὰ βασίλευεν ἡ ἀγάπη
κι' ὅλοι θαῖμαστε τώρα εὐτυχισμένοι·
ἀλλ' ἐζήλεψε ἐδῶ τέτοιαν εἰρήνην,
ἡ τύχη... μουρλοθήλυκο κι' ἐκείνη!

Γιὰ τὴν κακὴ μας τύχη τὴ μεγάλη
ὁ διάβολος, π' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ!
στὰ στήθη τῆς καρδιά δὲν εἶχε βάλῃ
γιατὶ τοῦλειψε ξάφνου τὸ ζυμάρι·
κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε ἄλλο νὰ φτιάσῃ,
σχεδὸν ἀπ' τὴ χολὴ του ἐπῆε νὰ σκάσῃ.

Κι' εἶδ' ἓνα γούλο τότε ἐκεῖ σιμά του
ποῦ σὰν καρδιά φαινώτανε στ' ἀλήθεια,
τὸ σήκωσεν ἀμέσως ἀπὸ κάτου
καὶ γιὰ καρδιά τῆς τῶβαλε στὰ στήθεια.
κι' ἔτσι ἡ γυναῖκες ὅλες μ' ὅμοια μέτρα,
ἔχουνε γιὰ καρδιά κορμάτι πέτρα.

Κορυφαῖτης.

— x x x —

ΣΕ ΜΙΑ

Πρῶτα ζητοῦσες μόνῃ τὸ φιλὶ
πετῶντας σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιά μου,
καὶ σὰν παρθέν' ἄθῳα, ντροπαλὴ
ἐπίστευες στὰ δόλια τὰ φιλιὰ μου.

Μονάχη σου ζητοῦσες μιὰ φορὰ,
αἰτία γιὰ νὰ βρίσκεσαι σιμά μου,
κι' ὀλότρελλῃ γιομάτῃ ἀπὸ χαρὰ,
μ' ἐρώταες ἂν εἶσαι στὴν καρδιά μου.

Μὰ τώρα γιὰ νὰ δώσης τὸ φιλὶ
τὸ σκέφτεσαι σὰ νάσουν... καμμιάν ἄλλη!

ὥς φαίνεται ἐσθλάτηδες πολὺ
πυφώρεςες μιὰ βεστα πιὸ μεγάλη!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΚΑΨΑ.

— — —
 Ἐμὲ ὁ χειμῶνας
 Εἶν' ποῦ μὲ θρέφει
 Τὸ καλοκαῖρι
 Μὲ καταστρέφει.
 Τὸ κρύο μὲ σφίγγει
 Μὲ δυναμώνει
 Ἐνῶ ἡ κάψα
 Μὲ λυεῖ, μὲ λυώνει.
 Ὅσο κι' ἂν κρυώνω
 Καὶ τουρτουρίζω
 Τὰ μέλη μου ὅμως
 Τότε τὰ ὀρίζω.
 Τρέχω στὴ χώρα,
 Τρέχω στὸν κάμπο,
 Κι' ἔχω τὴν δύναμιν
 Ν' ἄβγω καὶ νᾶμπω.
 Χωρὶς νὰ σέρνωμαι
 Ὅξου στὴ στράτα
 Σὰ μισοφόρια
 Βρεμμένη γάτα.
 Εἶναι ὁ Γεννάρης
 Ὁ ποθητός μου,
 Γιὰ μὲ ὁ καλύτερος
 Μήνας τοῦ κόσμου.
 Καὶ ἂν δὲν εἶχε
 Τὲς βουλιασμένες
 Διαλόχοιονίστρες
 Τὲς λυσσιασμένες,
 Ποῦ ἀπελπίζομενος
 Στὴ φαομάρα τους,
 Καταξεσκληθῶμαι
 Μὲ τὴν ξησμάρατους.
 Ἦθελεν εἶναι
 Στὸ ψυχικό μου,
 Τὸ μεγαλύτερο
 Δροσιτικό μου.
 Μὰ ποῖο στὸν κόσμο
 Ποτέ καλὸ,
 Δὲν τὸ ἐσυντρόφεψε
 Κάποιο κακὸ ;

Ἐχει κάθε ὕφασμα
 Τὴν ὄψια μάντα,
 Ἀλλὰ καὶ ἀνάποδη
 Θὲ νάχη πάντα

Κομφὴ καὶ νόστιμη
 Μιὰ λιανὴ μέση,
 Καὶ ἡ κομψότη της
 Πολὺ μοῦ ἀρέσει.

Ἄλλ' ἂν ἀγκάλιαζα
 Τὴ μέση αὐτὴ
 Θὲ νὰν τὴν εὕρισκα
 Ταῦτα ξερῇ.

Ὁραῖα παστέλια,
 Μοσκομυρίζουνε,
 Μὰ μέσα — μέσα
 Βρίσκω ποῦ ἀμμιζουνε.
 Σοφὸ τὸ σύγγραμμα
 Κάποιο λογίου
 Μὰ εἶναι γραμμένο
 Σὲ ὕφος σχολείου.
 Καλὸς ὁ Ἠγούμενος,
 Ἐμπνέει θρησκεία
 Μὰ λέν πῶς εἶναι τοῦ
 Ὑποκρισία.

Ἐχω τὴ χάρη μου
 Νὰν τὰ ἐξεχνιάζω
 Μὰ καὶ τὸ ἐλάττωμα
 Νὰν τὰ φωνάζω.
 Τρώγουμε μὲ ὀρεξὴ
 Ὁραῖα φακὴ,
 Μὰ ξάφνου βρίσκουμε
 Μέσα γουλί.

Παχὺὰ ρουσφέτια
 Μᾶς φχαριστοῦνε
 Ἀλλὰ στὸ ὕστερο
 Μᾶς χρεωκοποῦνε.
 Ὅλα εἶν' ἀνάκατα,
 Καλὰ, κακὰ
 Παντοῦ γλυκίσματα
 Παντοῦ πικρά.

Καὶ στὸν ἐπίγειο
 Παράδεισόν της,
 Εὗρηκε ἡ Εὐα μας
 Τὸ Διάολό της.

Στὸν κόσμο τέλειο
 Δὲν εἶν' κανένα
 Μὰ εἶν' ὅλα ἀνάκατα
 Καὶ ἀνταπομένα.

Ἔτσι ἐγὼ κύπτοντας
 Στὸ πεπρωμένο
 Στὴν κάψα θλίβομαι
 Καὶ κρύο προσμένω.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ
 (Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— — —
 Αὐριον Κυριακὴν περὶ ὥραν 10 π. μ.
 τελεσθήσεται ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σωτῆρος
 μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
 τοῦ πολυκλαύστου καὶ αἰμνήστου Ἀρ-
 χιερέως ἡμῶν Γερασίμου. Τὸ μνημόσυνον
 τελοῦσιν οἱ ἐνταῦθα παρεπιδησόντες
 ἀδελφοὶ τοῦ Διονύσιου καὶ Ἐλευθερίου.

— Περικλήθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν,
 ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Πηννατόρο Γεώργιος καὶ
 Γεράσιμος, οὐδαμῶς ἀναγινύονται εἰς
 τὰς κατὰ τοῦ δήμου αἰώσεις ὡς πρὸς
 τὸ ζήτημα τοῦ Ὑδραγωγείου.

— Ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως προσβληθεὶς
 ὑπὸ κεραυνόβολου ἀποπληξίας ὁ Πανα-
 γῆς Διακὸς Ἀθελίνης πρῶτον ἐμπορο-
 ράπτης.

— Ἀξίος συγχαρητῶν εἶναι ὁ ζω-
 γράφος κ. Κατραβᾶς διὰ τὴν ἐκτακτον
 ἐπιτυχίαν τῆς εἰκόνης (ἐλατογραφίας)
 τοῦ αἰμνήστου Ἀρχιερέως. Κατὰ τὴν
 γνώμην τῶν εἰδημόνων, σπανίως ἀπαντᾶ-
 ται τοιαύτη ἐπιτυχία.

— Ὁ θεϊκὸς χαλκὸς ὁ ὁποῖος θὰ δια-
 νεμηθῇ ὑπὸ τῆς Σταφιδικῆς Τραπεζῆς εἰς
 τοὺς κτηματίας φθάνει ἐνταῦθα περὶ τὰς
 20 τρέχοντος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ προκηρύξεως τοῦ κ. Νομάρχου Κε-
 φαλληνίας καταχωρισθείτης ἐν τῇ ἐφη-
 μερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐκτίθενται εἰς
 πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομέ-
 νην ἐν τῷ Νομαρχιακῷ Καταστήματι
 τὴν 11 Μαρτίου ἀπὸ ὥρας 10 π. μ. μέ-
 χρι τῆς μεσημβρίας, τὰ ἀπὸ τῆς καρρί-
 δος τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ
 Ἁγίου Γερασίμου ἐξαχθέντα ἀναθήματα
 δακτυλίδια χρυσᾶ, σταυροὶ χρυσοί, καρ-
 φίδες χρυσαί, ἐνώτια χρυσᾶ μὲ μαργαρι-
 τάρια, ἄργυρος καὶ λοιπὰ περιλαμβανό-
 μενα εἰς τὸν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κε-
 βερνήσεως συναπτόμενον τῇ προκηρύξει
 πῖνακα.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀρ-
 γοστολίῳ καὶ ἐν τῷ Νομαρχιακῷ Κατα-
 στήματι κατὰ τὰς ὡς ἀνωτέρω ὁρισθείσας
 ἡμέρας ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς προ-
 κηρύξεως, προσκαλοῦνται δὲ οἱ βουλόμε-
 νοι νὰ συναγωνισθῶσιν ἵνα προσέλθωσιν
 ἐγκαίρως.

Ἐκ τῆς Νομαρχίας Κεφαλληνίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΓΓΛΟΣΑΛΩΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ